

бори да заплащатъ на управителитѣ и на сждитѣ, опредѣлени отъ краля; да са дигнатъ мѣрките зети въ послѣднѣо време противъ Масачусетъ. Тѣзи членове, обсѣждани наредъ отъ членовѣтъ на министерството, отъ докторитѣ Берклея и Фотиржелля, отъ лордовѣтъ Гайда и Гоу, и въ нѣкои мѣста измѣнени, не сѣ приехъ нито отъ министра на колонитѣ, Лиордъ Дормута, нито отъ началника на кабинета, лордъ Норта. Просбата на конгресса до краля, която му са подаде во време на тѣзи несполучени преговори, не докара ожиданното нѣщо. Тя са посрѣщна съ мълчанье. Адресѣтъ отправенъ къмъ англо-британскитѣ народъ не направи новия парламентъ по внимателенъ и по справедливъ отъ стария. Уклончивото и смѣло множество въ парламента, опоеено отъ гордостята на метрополията и увлечено отъ лекомисленната политика на министерството, мисляше че колонитѣ трѣба да са побѣдятъ не съ отстъпки, но съ оръжие.

Между това нѣколко челоувѣколюбиви гласове са обадохъ отъ страната на колонитѣ. Вилкъ и Бюрке въ палатата на общинитѣ са появихъ тѣхни защитници; лордъ Чатамъ говори за тѣхна полза въ палатата на лордовѣтъ. Този великъ господарственъ челоувѣкъ предвиждаше, желаше и искаше да избегне споречкваньето. Той признаваше че туй споречкванье, са викаше отъ Англия, на която силата и славата той дигна много во време на славното си управление. Лордъ Чатамъ прие посѣщеньето което Франклинъ му направи въ Гайсъ на негово притежанье, и той повѣрихъ посѣщеньето